

ЦЕЛГУБА: Не мога да заспя. В прозорците ми блести огънят на кладите. Долу, от подземията, се носят писъци и стонове. Как да заспя?

БОРИЛ: Не викай като безумна!

ЦЕЛГУБА: Не тия ли омръзна да погубваш ледуту? И нощем ли? Стига! Душата ми се отвърна от толкова кръв! Не виждаш ли, че колкото повече ги гоним, толкова повече те се умножават. Нима искам да изтребия цялото си племе? Дай им каквото искат!

БОРИЛ: Нали те послушах да отменя смъртната казън на Добромира! Видя ли какво стана? По пътя за крепостта избяга и сега бунтува ледете по градове и селища.

ЦЕЛГУБА: Тогаз те молих заради Белотови. Пък и ти взе добър откуп. Ала сега те моля по своя собствена воля. Дай им каквото искат!

БОРИЛ: Те искат синя на Асена! И нищо друго не може да ги укроти. Ала аз ще им покажа сега кой стои на престола! Още малко търпение... Всичко ще се справи!

ЦЕЛГУБА: Не, те няма да се омират, догдето не видят Йоана в Търнов. Най-сетне какво, повикай го! Нали той е наследник на престола? И без това държавата ти няма наследник!

БОРИЛ: Не мислиш какво бръщолевим. Да стъпи кракът на Йоан в Търнов! Не знаеш ли, че още щом премине Истъра, и целият народ ще го провъзгласи за цар и ще ни помете от тук? Не знаеш ли, че всички богомили са с него, почти всички боляри и най-влиятелните епископи? Нима не знаеш, че ако престана да пладам на наемниците и те ще ме изоставят. И ако Йоан дойде тук, той ще подири сметка и за зестрата на Мария... А тя е почти наполовина похарчена. Да го повикам! Защото не мога без негова подкрепа, нали? Не. Аз не трябва да показвам, че се боя. Няма да се спра пред нищо! И ще наложа своето! Ето там се дигат нови бесилки за утре.